

РЕШЕНИЕ

№ 35753

гр. София, 30.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 01.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разглежда дело номер **8198** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от ДОПК.

Образувано е по жалба на „Прагматика консулт“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 4, чрез управителя К. К., срещу Решение № ПИ-231 от 17.07.2025 г. на директора на ТД на НАП С., с което на основание чл.267, ал.2, т.5 ДОПК са оставени без уважение неговите жалби с вх. №Ж-22-665 от 27.06.2025 г. по регистъра на ТД на НАП С., срещу Разпореждане с изх. №С250022-137-0003608 от 12.06.2025 г., издадено от А. Д. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., и жалба с вх. №Ж-22-666 от 27.06.2025 г. по регистъра на ТД на НАП С., срещу Разпореждане с изх. №С250022-125-0195838 от 12.06.2025 г. и Разпореждане с изх. №С250022-125-0195839 от 12.06.2025 г., издадени от А. Д. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на оспореното решение поради неправилно приложение на закона, конкретно на чл.173, ал.1, вр. чл.171, ал.1 и ал.3, чл.172, ал.1, т.5, ал.2 и ал.3 от ДОПК. Посочва конкретни публични задължения по Разпореждане с изх. №С250022-137-0003608 от 12.06.2025 г., които са погасени по давност. Оспорва изводите на приходните органи за наличие на основание по чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК за спиране на погасителната давност, конкретно чрез Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) изх. № 170022-022-0039194 от 06.07.2017 г., с което се налага заповест на банкови сметки на дружеството в „ОББ“ АД и в „Българска банка за развитие“ (ББР) АД. Счита, че всяко действие по спиране или прекъсване на давността следва да се доведе до знанието на длъжника с цел осигуряване правото му на защита. Твърди, че ПНОМ от 2017 г. не му е връчено и с него не е наложен действителен заповест на банкови сметки. Навежда доводи за разликата между действия по обезпечаване и по

принудително изпълнение. Сочи, че визираните от приходните органи действия са такива по принудително изпълнение, тъй като са осъществени при наличие на образувано изпълнително производство. Намира за приложимо Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. на ОСС на ВАС. Претендира се отмяна на решението, връщане на преписката на административния орган и присъждане на разноски. Идентични съображения излага в писмени бележки от 09.10.2025 г. Ответникът директор на ТД на НАП С., чрез юрк. К., излага становище за неоснователност на жалбата в о.с.з. и в писмени бележки от 07.10.2025 г. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, като съобрази характера на производството и становищата на страните, намира следното от фактическа страна:

Не е спорно по делото, че срещу „Прагматика консулт“ ЕООД с[ЕИК] е образувано изпълнително дело №22150034053/2015 г. по описа на ТД на НАП С. за събиране на установени и изискуеми публични вземания.

С процесното Разпореждане изх. №С250022-137-0003608 от 12.06.2025 г. публичният изпълнител е отказал да прекрати поради изтекъл давностен срок на основание чл. 171 от ДОПК задължения, описани в частта „Описание“, както следва: от т. 1 до т. 4, т. 27, от т. 30 до т. 31, т. 33, от т. 45 до т. 47, от т. 49 до т. 51, т. 63, т. 65, т. 73, от т. 77 до т. 79, от т. 92 до т. 94, т. 101 и т. 117. Публичните задължения касаят данък добавена стойност (ДДС) по подадени от дружеството декларации по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), корпоративен данък (КД) по подадени от дружеството декларации по Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО) и са включени в изпълнително дело №22150034053/2015 г.

С оспорените Разпореждания изх. №С250022-125-0195838 от 12.06.2025 г. и изх. №С250022-125-0195839 от 12.06.2025 г. публичният изпълнител е разпределил постъпили суми по изпълнително дело №22150034053/2015 г., в частите, с които тези суми са разпределени за удовлетворяване на погасени по давност задължения, за които е подадено възражение за погасяване по давност, което не е уважено от публичния изпълнител.

Приходните органи навеждат доводи от ПНОМ изх. №С 170022- 022-0039194 от 06.07.2017 г., с което на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, е наложен запор върху наличните и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити и вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени на доверително управление, находящи се в „Българска банка за развитие“ ЕАД и „Обединена българска банка“ АД без данни за връчване на дружеството.

Не е спорно, е с ПНОМ с изх. №С220022-022-0022028 от 05.04.2022 г. е наложена възбрана върху недвижим имот, представляващ: търговски обект, магазин, находящ се в [населено място], област С., [община], район „Л.“, [жк]- Първи микрорайон, в блок 006 (нула, нула, шест), вход „Е“ - партер, със застроена площ от 54.86 кв. м. (петдесет и четири цяло и осемдесет и шест стотни квадратни метра), при съсед: от изток - мазе, от запад - улица, от север - стълбище, от юг - магазин, ведно със съответните идеални части от общите части на сградата и отстъпеното право на строеж, придобит с нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот №82, том I, рег. №1309, дело №79 от 2007 г., вписан в служба по вписванията с вх. рег. №3815/ 05.02.2007г.; Акт№ 100, ТОМ VIII, дело 1964, с данъчна оценка 37 140,50 лв.

В. е вписана в Агенция по вписванията - Служба по вписванията [населено място] с рег. №23327/07.04.2022 г., акт. № 292, том V, дело №17351/2022 г. и вписана по имотна партида №780471. ПНОМ е връчено на лицето на 08.04.2022 г., видно от удостоверение за извършено връчване по електронен път.

По изпълнителното дело е постъпила молба за погасяване по давност с вх. №0250022-000-

0332896 от 09.06.2025 г. Същата е оставена без уважение от публичен изпълнител при ТД на НАП С. като неоснователна, във връзка с което е издадено Разпореждане с изх. №С250022-137-0003608 от 12.06.2025 г.

Публичният изпълнител е разпределил плащане, постъпило по сметката за принудително събиране на публични вземания на ТД на НАП С. на 11.06.2025 г., в размер на 2 500,00 лв., като е издал Разпореждане с изх. №С250022-125-0195838/ 12.06.2025 г. Със същото са погасени публични задължения, представляващи начислени лихви за задължителни осигурителни вноски по Декларации образец №6 за периоди през 2018 г., начислена лихва за задължения за ДДС по справки-декларации по ЗДДС за периоди през 2015 г., начислени лихви за корпоративен данък по данъчна декларация по ЗКПО за периоди през 2014 г.

Извършено е и второ разпределение на плащане в размер на 4 000,00 лв., постъпило по сметката за принудително събиране на публични вземания на ТД на НАП С. на 11.06.2025 г., за което е издадено Разпореждане с изх. №С250022-125-0195839 от 12.06.2025 г. Със същото са погасени публични задължения, представляващи начислени лихви за задължителни осигурителни вноски по Декларации образец №6 за периоди през 2018 г. и 2019 г., начислена лихва за задължения за ДДС по справки-декларации по ЗДДС за периоди през 2015 г. и 2016 г., начислени лихви за корпоративен данък по данъчна декларация по ЗКПО за периоди през 2015 г.

По повод обжалване по административен ред е постановено процесното Решение № ПИ-231 от 17.07.2025 г. на директора на ТД на НАП С., с което на основание чл.267, ал.2, т.5 ДОПК жалбите са оставени без уважение.

Горестоящият административен орган се е позовал на разпоредбите на ДОПК - Глава двадесет и четвърта (Обезпечения) и Глава двадесет и пет (Принудително изпълнение), като е направил разграничение, че с постановление органът по принудително изпълнение обезпечава вземания, а не извършва същинско изпълнение по принудителен ред с аргумент от чл. 195, ал. 1 от ДОПК, според който подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания, като в ал. 3 е описано, че обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител. Приходните органи са се позовали на разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, според която давността спира с налагането на обезпечителни мерки. Посочено е в оспореното решение, че началният момент на спирането е датата на налагане на мярката в зависимост от нейния вид (напр. датата на вписване на постановлението за възбрана в Агенция по вписванията; датата на връчване на запорно съобщение на банката/доставчика на платежни услуги; по-ранната дата от двете дати - датата на връчване на запорно съобщение на трето задължено лице или датата на връчване на постановлението за налагане на обезпечителната мярка запор върху вземане от трето лице на длъжника и т.н.). Направено е позоваване на §29 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците, съгласно който до отмяна на извънредното положение, срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не се прилага. Предвид изложеното е формиран извод, че давността е спряла да тече от 24.03.2020 г. (датата на влизане в сила на §29 от ЗМДВИППП), а неизтеклата до момента на спиране част от давностния срок продължава да тече след изтичането на 7 дни от обнародването на ЗИД на Закона за здравето, т. е. от 21.05.2020 г., а именно за период от 59 дни.

Възприето е становището на публичния изпълнител за наличие на основания за спиране на давностните срокове с ПНОМ с изх. №С 170022-022-0039194 от 06.07.2017 г., връчено на 07.07.2017 г. на банката, като давността е била спряна до отпадане на основаниято за спиране, а именно до закриване на сметката в „Обединена българска банка“ АД на 27.03.2019 г., а именно за срок от 629 дни или 1 година, 8 месеца и 20 дни. В допълнение е посочено, че давността е спряла да тече от 24.03.2020 г. (датата на влизане в сила на § 29 от ЗМДВИППП), като неизтеклата до

момента на спиране част от давностния срок продължава да тече след изтичането на 7 дни от обнародването на ЗИД на 33, т.е. от 21.05.2020 г., а именно за период от 59 дни.

Като основание за спиране е посочено и ПНОМ с изх. №0220022-022-0022028 от 05.04.2022 г., с което е наложена възбрана върху недвижим имот, вписана с вх. рег. №23327/07.04.2022 г., акт. № 292, том V, дело №17351/2022 г., вписана по имотна партида №780471. ПНОМ е връчено на задълженото лице на 08.04.2022 г. Прието е, че давността е спряна с вписването на възбраната в Агенция по вписванията, на 07.04.2022 г. и доколкото не е вдигната, не е отпаднало основанието за спиране на давностните срокове по ИД.

В заключение е посочено, че са налице фактически основания за спиране течението на давността по смисъла на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК - поради предприетите обезпечителни мерки с издадените ПНОМ от 06.07.2017 г. и ПНОМ от 05.04.2022 г. от публичния изпълнител, които са ефективно наложени. Отбелязано е, че 5-годишният давностен срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК не може да бъде приложен, тъй като са налице основания за спиране на давността в рамките на образуваното изпълнително дело и тези основания не са отпаднали. Това е дало основание на административния орган да обсъди 10-годишната погасителна давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК. За най-старото задължение за ДДС, за което се търси погасяване по давност, касаещо период м. 01.2015 г. е посочено, че 10-годишната давност следва да изтече на 31.12.2025 г. и не е изтекла към момента на постановяване на решението. Този срок не бил изтекъл и за установените и изискуеми публични вземания за задължителни осигурителни вноски, отнасящи се за периода 01.12.2015 г. - 31.12.2015 г., подлежащи на доброволно плащане през 2016 г.

Аналогично описаната фактическа и правна обстановка е отнесена и за задълженията за корпоративен данък по подадена данъчна декларация по ЗКПО №2210И0197314 от 18.03.2015 г., с дата на доброволно плащане 31.03.2015 г., за които 10-годишният давностен срок е започнал да тече на 01.01.2016 г. и не е изтекъл.

Предвид изложените в решението мотиви за липса на основания за погасяване по давност на процесните публични вземания, решаващият орган е приел, че извършените впоследствие разпределяния на суми по тях с Разпореждане с изх. №С250022-125-0195838/12.06.2025 г. и Разпореждане с изх. №0250022-125-0195839/12.06.2025 г. са правилни и законосъобразни. Посочил е, че постъпилите суми правилно са разпределени съразмерно спрямо общия размер на задължението в съответните подгрупи, формирани от главници и лихви, а вътре в самите подгрупи са погасени първо главниците, и ако има остатък - лихвите.

Решение № ПИ-231 от 17.07.2025 г. е съобщено на 21.07.2025 г. Жалбата от 30.07.2025 г., по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в срока по чл. 268, ал. 1 ДОПК, от легитимирана страна и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е допустимо.

Разгледана по същество, е основателна по следните правни съображения:

Законосъобразни са изводите в оспореното решение, че разпорежданията са издадени от компетентен орган - публичен изпълнител при ТД на НАП С., съгласно правомощията, определени в чл. 167 от ДОПК, в предвидената от закона писмена форма и с посочените задължителни реквизити. Оспореното решение е валиден административен акт, издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му от закона правомощия, като съгласно чл. 266 от ДОПК. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са накърнили правото на защита на лицето или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл. Спорът е по приложението на разпоредбите на ДОПК относно погасителната давност по чл. 171 от ДОПК, както и относно нейното спиране и прекъсване.

Съдът намира за относимо Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. по тълк. д. № 8/2019 г., на ОСС на ВАС, според което: „При образуване на изпълнително производство не е налице извършване на конкретно същинско действие по изпълнение. Налице е само привеждане в състояние на висящност на изпълнителното производство, което предпоставя бъдещо осъществяване на принудителното изпълнение, без самото то да представлява такова. Наличието на изпълнително основание и липсата на доброволно изпълнение са предпоставки за образуване на изпълнително дело. От своя страна образуването на изпълнително дело е предпоставка за предприемане на действия по принудително изпълнение, но не представлява такова действие и не може да доведе до прекъсване давността по чл. 172, ал. 2 ДОПК. Образоването на изпълнителното дело, макар да е посочено в [раздел IV "Действия" на глава XXV "Принудително изпълнение" от ДОПК](#), не представлява същинско действие по принудително изпълнение. Тези действия са конкретни и насочени срещу имуществото на длъжника, те целят удовлетворяване на кредитора и погасяване на публичното вземане. В рамките на образуваното изпълнително дело може да се започне принудително изпълнение. До това развитие на отношенията ще се стигне едва тогава, когато длъжникът, след като е поканен, не е изпълнил доброволно публичното задължение, установено по основание и размер. Давността е институт на материалното право и представлява период от време, определен по продължителност от закона, през който, ако носителят на едно субективно право не го упражни, то се погасява. За нуждите на изпълнителното производство по ДОПК погасителната давност е способ, чрез който се преустановява възможността публично задължение да бъде събрано принудително. Позоваването на предвидената в закона погасителна давност е средство за защита на длъжника. Ето защо всяко действие, с което давността се прекъсва, следва да е доведено предварително до неговото знание. При образуването на изпълнителното дело длъжникът не взема участие, следователно с това действие не може да бъде прекъсвана давността.

Лицето, срещу което се предприемат действията по принудително изпълнение, следва да бъде наясно, че бездействието на вискателя е приключило и той заявява претенциите си за плащане на публичното задължение. Не може да бъде прекъсната давността, без длъжникът да е узнал за това. От тълкуването на [чл. 172, ал. 2 ДОПК](#) се налага извод, че нормативната уредба има предвид само тези действия, които са сведени до знанието на длъжника. Само те могат да послужат за прекъсване на давността, а образуването на изпълнително дело не е сред тях. Следва да се държи сметка и за предвиденото в чл.221, ал. 4 ДОПК, че принудителното изпълнение, при липса на обезпечителни мерки, започва чрез налагане на заповест или вписване на възбрана. Това са изрично посочените принудителни действия, които може да предприеме публичният изпълнител, но сред тях не е изпращането на съобщение. Ако изпращането на съобщение за доброволно изпълнение се приема от законодателя като "действие по принудителното изпълнение", не е необходимо конкретизирането на действията по принудително изпълнение в нормата“.

Аргументи за даденото разяснение в Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. по тълк. д. № 8/2019 г., на ОСС на ВАС, са намерени в т.10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС, според която: „Изпълнителният процес не може да съществува сам по себе си. Той съществува само доколкото чрез него се осъществяват един или повече конкретни изпълнителни способности. В изпълнителното производство за събиране на парични вземания може да бъдат приложени различни изпълнителни способности, като бъдат осребрени множество вещи, както и да бъдат събрани множество вземания на длъжника от трети задължени лица. Прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно - с предприемането на всеки

отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение“.

Съдът намира за относими и мотивите, изложени в т.1 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС, според която: „Принудителното изпълнение се насочва върху отделен имуществен обект с налагането на запор или възбрана върху този обект. С налагането на запор или възбрана, *дори когато са наложени в обезпечително производство (преди началото на изпълнителния процес)*, се определя и кой е компетентният орган да осребри имуществения обект - публичният или съдебният изпълнител (чл. 191 ДОПК)“.

Съгласно чл.167 от ДОПК публичният изпълнител е орган на принудителното изпълнение и осъществява действията по обезпечаване и принудително изпълнение на публичните вземания по реда на този кодекс.

Разпоредбата на чл.195, ал.1 от ДОПК предвижда, че подлежат на обезпечение *установените и изискуеми публични вземания*.

Съгласно чл.195, ал.3 от ДОПК обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител:

1. по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане;
2. когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание.

Установени са публичните задължения, по отношение на които е издаден акт за установяване от орган по приходите. Принудително изпълнение обаче може да се предприеме както въз основа на издаден акт за установяване (чл.209, ал.2, т.1 и т.3 от ДОПК), така и въз основа на подадени от лицето декларации (чл.209, ал.2, т.2 от ДОПК).

По силата на чл.195, ал.8 от ДОПК обезпеченията по ал. 5 се налагат с постановление на публичния изпълнител, което има съдържанието по чл.196, ал.1 от ДОПК. Обезпечителните мерки са посочени в чл.198, ал.1 от ДОПК и сред тях безспорно са възбраната върху недвижим имот, запор на движими вещи и вземания на длъжника и запор на сметките на длъжника. Смисълът на обезпечителните мерки е обектите да бъдат предадени за пазене на длъжника или на трето лице, което да ги съхранява, докато към тях се насочат действия на принудително изпълнение.

Съгласно чл.202, ал.1 от ДОПК запорът върху вземания на длъжника от банки се извършва чрез връчване на запорно съобщение на банките, като запорът се смята наложен от часа в деня на връчване на запорното съобщение на банката. Разпоредбата урежда действието на запора по отношение на третото лице – в случая на търговската банка, именно с цел да бъде опазено имуществото на длъжника.

От момента на налагане на запора длъжникът се лишава от правото да се разпорежда с вземането или с вещта и не може под страх от наказателна отговорност да изменя, поврежда или унищожава вещта (чл.451, ал.1 от ГПК, вр. чл.206, ал.1 от ДОПК). Съгласно чл.451, ал.2 от ГПК последиците по ал. 1 настъпват *за длъжника от момента на получаване на поканата за доброволно изпълнение*, когато изпълнението е насочено върху движима или недвижима вещь и тази вещь е *посочена в поканата*.

Разпоредбата на чл.215, ал.1 от ДОПК урежда следните *способи* за принудително изпълнение на вземанията, чрез:

1. изпълнение върху вземания и парични средства в банките и други доставчици на платежни услуги;
2. изпълнение върху парични средства и вземания на длъжника;
3. изпълнение върху движими и недвижими вещи и ценни книжа.

Дължим е извод, че възбраната върху недвижим имот, запорът на движими вещи и вземания на длъжника и запорът на сметките на длъжника са уредени както като обезпечителни мерки (чл.198 от ДОПК), така и като способи за принудително изпълнение (чл.215, ал.1 от ДОПК). Според съда, допълнително затруднение при специалния ДОПК е напр. възможността по чл.209, ал.2, т.2 от с.з. принудително изпълнение да се предприеме по декларация, подадена от задължено лице, т.е. без акт за установяване на задълженията, както е в конкретния случай – подадени от задълженото лице декларации по ЗДДС и ЗКПО, както и справки-декларации по ДОО и ЗЗО. Възможността обезпечение да се наложи при образувано изпълнително производство е предвидена и в чл.195, ал.3, т.2 от ДОПК. Следва да се държи сметка и за допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на актовете по ДОПК, напр. в чл.127, ал.2 от ДОПК, според който след изтичането на срока по ал. 1 ревизионният акт подлежи на принудително изпълнение, освен ако изпълнението е спряно по реда на този кодекс. По силата на чл.209, ал.2, т.1 и т.3 от ДОПК принудително изпълнение се предприема въз основа на ревизионен акт, *независимо дали е обжалван и на актовете по чл. 106 и 107, независимо дали са обжалвани*, т.е. отново при допуснато по закон предварително изпълнение. Следва да се съобрази разпоредбата на чл.167 от ДОПК, която придава компетентност на публичния изпълнител както да съществява действията по обезпечаване, така и по принудително изпълнение на публичните вземания.

Съгласно чл.220, ал.1 от ДОПК (редак. към датата на образуване на процесното изпълнително дело) когато публичното вземане не бъде платено в срок, изпълнителното основание се изпраща на публичния изпълнител в компетентната териториална дирекция за образуване на изпълнително производство. Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. по тълк. д. № 8/2019 г., на ОСС на ВАС, предвижда, че образуването на изпълнително производство и изпращането на съобщение за доброволно изпълнение по чл.221, ал.1 от ДОПК не са действия по принудително изпълнение и не прекъсват погасителната давност по смисъла на чл.172, ал.2 от ДОПК.

Съгласно чл.221, ал.4 от ДОПК в случаите, *когато не са наложени обезпечителни мерки*, принудителното изпълнение върху вземания на длъжника и върху негови движими и недвижими вещи *започва чрез налагането на запор*, съответно чрез вписването на възбрана, с постановление на публичния изпълнител. Запорът и възбраната по ал. 4 се налагат със съобщението и имат действието, предвидено в този кодекс.

Визираните разпоредби са дали основание за развитие на съдебна практика, според която *запорите*, наложени като обезпечителни мерки, *но след започването на изпълнителното производство и изпращането на съобщението за доброволно изпълнение (независимо, че тези действия сами по себе си не прекъсват давността)*, представляват действия по принудително изпълнение съгласно чл. 221, ал. 4 от ДОПК. Този извод не се променя нито от наименованието на постановлението на публичния изпълнител - "за налагане на обезпечителни мерки", нито от посоченото правно основание за тяхното издаване - чл. 200, чл. 202, ал. 1, (205 за възбраната), във вр. с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, нито от обстоятелството, че правното действие на запора като

обезпечителна мярка - чл. 206 от ДОПК е еднакво с правното действие на запора като действие по принудителното изпълнение – наложените запори след започването на изпълнителното производство са действия по принудително изпълнение по смисъла на чл. 215, ал. 1, т. 1 - т. 3 от ДОПК. В случай, че са изпълнени визираните предпоставки (образувано изпълнително производство и връчена покана за доброволно изпълнение), наложените запори/възбрани нямат сочения в обжалваното решение правен ефект на спираща давността обезпечителна мярка по чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, а представляват действия по принудителното изпълнение с правен ефект на прекъсващ погасителната давност факт – чл. 172, ал. 2 от ДОПК – давността се прекъсва с предприемането на действия по принудително изпълнение. Тогава спорният въпрос относно приложението на давността следва да се реши не в контекста на нейното спиране, а на нейното прекъсване. За тези случаи Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. по тълк. дело № 8/2019 г., на ОСС на ВАС I и II Колегия, предвижда, че за да произведат *действие за прекъсване* на давността действията по принудително изпълнение следва да са станали *известни на задълженото лице, т. е. същото да е уведомено, че такива действия ще се предприемат*. Тогава налагането на запор на парични средства/движими вещи и др. представлява основание за прекъсване на давността, но само в случай че длъжникът е уведомен за него. Налагането на възбрана или запор след започването на изпълнителното производство (т.е. след изпращането на съобщението за доброволно изпълнение по чл. 221, ал. 1 от ДОП), не представлява действие на публичния изпълнител по обезпечение на установено и изискуемо публично вземане, *а действие по принудително изпълнение, вкл. с аргумент от чл.221 ал.4 от ДОПК*.

В този смисъл са: Решение № 791 от 11.02.2022 г. по адм. д. № 7872/2020 г. на АССГ, Решение № 5206 от 02.08.2023 г. по адм. д. № 4255/2023 г. на АССГ, Решение № 2011 от 27.03.2017 г. по адм. д. № 12058/2016 г.на АССГ, Решение № 3202 от 15.05.2018 г. по адм. д. № 9119/2016 г. на АССГ, Решение № 5709 от 20.05.2024 г. по адм.д № 1520/2024 г. на АССГ, Решение № 3955 от 28.04.2025 г. по адм. д. № 115/2025 г. на Административен съд Бургас, Решение № 7937 от 15.07.2025 г. по адм. д. № 1160/2025 г.на Административен съд Варна.

По изложените съображения съдът приема, че в случая приходните органи са се произнесли по приложението на чл.171-172 от ДОПК без да са изследвали всички релевантни обстоятелства. На първо място, не е изяснено с какви действия е образувано изпълнителното производство и дали е връчена покана за доброволно изпълнение на длъжника. Налагането на обезпечителни мерки по [чл. 198, ал. 1, т. 1 – т. 4 от ДОПК](#) е възможно и допустимо и след образуването на изпълнителното дело, вкл. с аргумент от нормата на [чл. 195, ал. 3, т. 2 от ДОПК](#). Налагането, обаче, на запор след започването на изпълнителното производство, т. е. след изпращането на съобщението за доброволно изпълнение по [чл. 221, ал. 1 от ДОПК](#), не представлява действие на публичния изпълнител по обезпечение на установено и изискуемо публично вземане, а представлява действие по принудително изпълнение. В този смисъл е както цитираната съдебна практика, така и разпоредбата на чл. 451, ал.2 от ГПК, съгласно която последиците по ал. 1 настъпват *за длъжника от момента на получаване на поканата за доброволно изпълнение*, когато изпълнението е насочено върху движима или недвижима вещь и тази вещь е *посочена в поканата*. Тези обстоятелства са релевантни и към приложението на чл.221, ал.4 от ДОПК, респ. за да се прецени действието на ПНОМ като такова прекъсващо или спиращо давността. По-нататък, ако се приеме, че ПНОМ от

2017 г. има характер на обстоятелство, което прекъсва давността по смисъла на чл.172, ал.2 от ДОПК, то липсата на негово редовно връчване на длъжника пречатства това прекъсващо давността действие съгласно Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. по тълк. дело № 8/2019 г., на ОСС на ВАС, I и II Колегия. Недопустимо е съдът да формира фактически изводи по обстоятелства, които не са изследвани от приходните органи, както и да лишава засегнатото лице от инстанционния контрол на горестоящия административен орган.

Предвид изложеното, съдът счита, че нито публичният изпълнител в разпореждането си за отказ, нито ответникът в решението си, правилно е възприел правно значимите за изтичането на давността факти и обстоятелства и съответно е достигнал до необоснован извод, че към момента на подаване от жалбоподателя на възражението за изтекла давност, поради спирането ѝ не е изтекъл давностен срок за нито едно от задълженията, което обуславя материална незаконосъобразност на оспорените актове. Преписката следва да се върне на публичния изпълнител за ново произнасяне по възражението за давност на жалбоподателя, при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени с настоящото решение. На първо място, следва да се изясни с какви действия е образувано изпълнителното производство и дали е връчена покана за доброволно изпълнение на длъжника, съотв. дали това е станало преди или след издаване на процесните ПНОМ, за да се прецени дали те имат спиращ или прекъсващ давността ефект. В зависимост от тази преценка следва да се изложат изводи по приложението на чл.171 и чл.172 от ДОПК, но не общо, както е посочено в оспореното разпореждане (от т. 1 до т. 4, т. 27, от т. 30 до т. 31, т. 33, от т. 45 до т. 47, от т. 49 до т. 51, т. 63, т. 65, т. 73, от т. 77 до т. 79, от т. 92 до т. 94, т. 101 и т. 117), а при изписване на основанията и периода на съответното публично задължение. В тази връзка, ако се приеме, че ПНОМ от 2017 г. има характер на обстоятелство, което прекъсва давността по смисъла на чл.172, ал.2 от ДОПК, то липсата на негово редовно връчване на длъжника пречатства това прекъсващо давността действие съгласно Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. по тълк. дело № 8/2019 г., на ОСС на ВАС, I и II Колегия.

При този изход на спора, на жалбоподателя следва да се присъдят сторените разноски за държавна такса в размер на 50.00 лв.

Водим от горното, Административен съд София – град, Първо отделение, 69-и състав,
РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „Прагматика консулт“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 4, Решение № ПИ-231 от 17.07.2025 г. на директора на ТД на НАП С., както и потвърдените с него Разпореждане с изх. №С250022-137-0003608 от 12.06.2025 г., Разпореждане с изх. №С250022-125-0195838 от 12.06.2025 г. и Разпореждане с изх. №С250022-125-0195839 от 12.06.2025 г., издадени от А. Д. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ВРЪЩА преписката на публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място] за ново произнасяне по молба за погасяване по давност с вх. №0250022-000-0332896 от 09.06.2025 г. при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на решението.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите, [населено място], [улица], да заплати на „Прагматика консулт“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 4, сторените в производството разноски в размер на 50.00 лв.

Решението е окончателно съгласно чл.268, ал.2 ДОПК.

СЪДИЯ: